

בשבת פרשת תולדות

בס"ד, יו"ט ע"י חברת לומדי תורה דחסידי מודרניץ בהכוונת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

גיליון פ"ח ♦ ערש"ק פר' אמור ♦ אייר תשפ"ב

בשבילי המערכת

מבורים

הריכוז באותיות התורה ובכמיהה עזה להבין כל תג עד לעומקו. כך או כך, באותו לילה בו היה רבינו שקוע ב'תוספות' מוקשה ומפולפל במיוחד, ביקש רבינו מעט רווח באמצעות סיגריה קטנה - ואולם, הקופסה התרוקנה זה מכבר.

אמצע הלילה, כל בני הבית ישנים, רק המשרת עוסק בניקיונות אחרונות, החנויות כולן סגורות - ומנין יבוא עזרו?

הדבר טרד את מנוחתו של רבינו - ואז נזכר: בקצה העיר, מרחק מחצית שעת הליכה, ישנה אכף חנות הפתוחה בכל שעות היממה, ישלח אפוא את המשרת לרכוש חפסיה - והכול יבוא על מקומו בשלום!

רק יצא המשרת את פתח הבית, ורבינו תופס את עצמו: מה קרה כאן, בעצם?

האם ייתכן שזו בעצם התמכרות? האם עד כדי כך זקוק אני לפיסת סיגריה בכדי להתקיים, שאני משקיף את כולי בחיפוש אחריו?

ההחלטה נפלה באותו הרגע: אם כך כמה נפשי לסיגריה, אפסיק מעתה ועד עולם לגעת בו!

התמכרות היא דבר נפלא, אבל רק לדברים החשובים באמת.

ודווקא בימים אלה, בהם אנו מתכוננים בסילודין ליום קבלת התורה, יום החמישים, שומה עלינו להתבונן בעוצמתה של התמכרות.

דבריו של 'אור החיים' הקדוש, מאירים במיוחד נוכח תופעת ההתמכרות:

אם היו בני אדם מרגישים במתקנות וערבות טוב התורה - היו משתגעין ומתלהטין אחריה, ולא ייחשב בעיניהם מלוא עולם כסף וזהב, למאומה!

התמכרות לתורה, משנה חיים היא! אין שום דבר שיכול לשוות לו. שום תענוג בעולם לא יכול להחליפו ולהוות לו תמורה.

אכן, העולם כה קורץ שם, מבחוץ, מודעות צבעונית, אירועים מרשימים, כל טוב הארץ נפרש מול העיניים - אבל אני עוסק כעת בתענוג החיים! להתענג על השם!

אין צורך לעורר על הצורך לשקוע בתורה ולסלק את המפריעים - כי זהו החיבור העוצמתי ביותר. כי הם חיינו!

קופסאות הסיגריות של ימינו מאופיינות במגוון אזהרות מרתיעות ואקטים שונים שמטרתם להרחיק את האדם משימוש ברעל המעושן. האם אזהרות אלו גרמו אי פעם לאדם כלשהו להימנע מליטול את הסיגריה לפיו? המציאות מוכיחה שלא.

ומדוע? הרי אם יאמר לך אדם שבכוס המים אותו אתה מחזיק בידך נמסכו עשרים וארבעה מיני כימיקלים, ושתיה מופרזת מאותו הכוס עלולה לגרום להיסכולצפיה ול'דמשינון יתר' - ודאי שתניח את הכוס מידך רק מאימת המילים המלחיצות!

כיצד מוכנים אנשים לשאוף את כל הרעל בעולם ברוגע כזה, ולהתעלם במכוון מכל האזהרות החמורות הבולטות על גבי הקופסה? ועוד לשלם על תענוג מפוקפק זה כסף כה רב?

והתשובה פשוטה: זו טיבה של התמכרות.

הלישען על המעקה החלוד, לאחר שיחת טלפון מלחיצה או ארוחה מכבידה, היאנח אנחת רווחה ולתת לה להתפשט בכל חלקי הגוף והנפש, לשלוף בנושגלניות את הקופסה החומה והמנחמת, ובתנועת אצבע קלילה להקפיץ מקל סיגרי בודד, לתפוס אותו באמצעות הפה, להצית אותו - ולנשום לרווחה את העשן המרגיע...

שום אזהרה, גדולה ואדומה ככל שתהיה, לא תוכל להרגיע עונג מפוקפק שכזה!

וכיצד בכל זאת מתמודדים עם אותן אזהרות? לעתים מתעלמים, לעתים מזלזלים, לעתים מתרצים, הצד השווה שבהם - התמכרות.

רבינו הקדוש, האמרי אש', שזה עתה עמדנו ביומא דהילולא קדישא דיליה, ישוב היה בבית חמיו הרה"ח חיים משה קוהן זצ"ל לאחר נישואיו, משקיף את כל אונו בעמקי התורה ובמנעמי העבודה.

באותה התקופה לא היתה המודעות לחומר הסיגריות ולהרס הרב לו הן גורמות, ורבים היו ה'חסידישע יידן' שזו היתה חלק משגרת יומם העמוס בעבודה תמה. פיסת קטורת של קורת רוח ביום גדוש.

רבינו, שהיה אז אברך צעיר ועול ימים, נהג אף הוא ליטול מעט מהעשן הסיגרי, הדבר היה ידוע כמוביל לריכוז - ומי לנו גדול כרבינו בכוח

ממחרת השבת ינפנו הכהן (כג, יא).

ר"ל להיות השפעה מן השבת על מחרתו, שגם אז ינפנו הכהן להתעלות מן הארציות ברוח בני אדם העולה היא למעלה לפני ה', וכן הכתוב וספרתם לכם ממחרת השבת. וספרתם לשון בהירות והזדככות כידוע. ור"ל להביא בהירות ואור הקדושה גם בענין לכם לכל לצרכיכם, אשר ממחרת השבת.

(אמרי שאול)

ממושבותיכם תביאו לחם תנופה (כג, יז).

הנה יפה תורה עם דרך ארץ (אבות פ"ב), זהו והחיות רצוא ושוב (יחזקאל א, ד) פ"י מה שרץ למו"מ ושב מיד ופונה לתורה ותפילה היא החיות של הגוף הנפש. ועל זה הוא חי על פני האדמה, ולא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי ה' יחי' (דברים ח, ג). וזהו ממושבותיכם, היינו מאשר אתם שבים ופונים מן המו"מ לתו"ת מזה תביאו לחם תנופה שפע פרנסה דקדושה.

(דברי ישראל)

ובקצרכם את קציר ארצכם וגו' לעני ולגר תעזוב אותם (כג, כב).

כי ידוע גדולה ועושר הבא לאדם מן השמים אינה פוסקת ממנו לעולם, והיא בזכות הצדקה לעניים כמו"ש (תהלים קיב, ט) פזר נתן לאביונים צדקתו עומדת לעד. ז"ש ובקצרכם את קציר ארצכם היינו עסק הפרנסה, התורה מבטיחה לך כי לא תכלה פאת שדך לקצור שלא תפסוק לעולם, אך בזכות בצדקה לעני ולגר תעזוב אותם כנ"ל פזר נתן לאביונים וגו', כי גדול מאד כח הצדקה. זה שפירש ובקצרכם, מה ראה הכתוב ליתנה באמצע הרגלים ללמד שכל הנותן לקט שכחה ופאה לעני כראוי מעלין עליו כאילו בנה בית המקדש וכו'. אך מהו הענין כאלו בנה בית המקדש,

י"ל ע"פ דאיתא בילקוט ישעי' ת"ע ותאמר ציון עזבני ה' וה' שכחני, עשה אותו לקט שכחה ופאה הפקר לכל האומות שנאמר לעני ולגר תעזוב אותם וכו' והקב"ה אומר התשכח אשה עולה מרחם בן בטנה ואנכי לא אשכחך ע"ש.

והיינו בזכות הצדקה כמחז"ל (ב"ב ט). הלוא פרוס לרעב לחמך וגו' לא זכה ועניים מרודים תביא בית. וכמחז"ל שם בזמן שבת המקדש קיים אדם שוקל שקלו ומכופר לו, עכשיו אם נותן צדקה הרי טוב ואם לאו באים אוה"ע ולוקחין בזרוע. זה שפירש"י ללמד שכל הנותן לקט שכחה ופאה לעני כראוי, כאילו בנה בית המקדש, היינו מקרב הגאולה ואל נהיה הפקר לאומות כלקט שכחה ופאה.

(דברי ישראל)

ליקט וערך:

הרב יצחק קרימלובסקי

עלי דשא

מרבזה"ק זיע"א

אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת אלהם וגו' (כא, א).

ופירש"י: אמר ואמרת - להזהיר גדולים על הקטנים (בימות קיד).

ואפשר לומר בדרך הרמז, דהנה שתי דרכים יש בעבודת ה', יש דרך הפרישות, שפורש עצמו מכל תענוגי העולם הזה, ומייעג כל כחו בתורה ועבודה בהתפשטות הגשמיות. ויש מי שאינו פורש מכל תענוגי העולם הזה, רק דרך עבודתו לקיים "בכל דרכך דעהו" (משלי ג, ו), שאוכל ושותה לשם שמים להוסיף כח בעבודת ה'. ולעולם שדך זו קשה יותר ממי שפורש עצמו לגמרי מגשמיות עולם הזה וכן ימיו בתעניות וסגופים. וכמאמר העולם "קל לצום לשם שמים מלאכול לשם שמים", ולפיכך הנוהג בדרך זו צריך אזהרה מיוחדת.

זהו, אמר ואמרת - להזהיר גדולים על הקטנים, גדולים - אלו צדיקי הדור המעולים בדרגה ומקיימים בכל דרכך דעהו, המה צריכים אזהרה על הקטנים היינו על עניני הגשמיות, דכיון שאינם פורשים עצמם מעניני גשמיות, צריכים אזהרה מיוחדת כנ"ל.

(אמרי אש)

ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו (כא, א). וצריך להבין מהו ה'נפש' שלא יטמא לה, ואפ"ל 'נפש' פירושו דיבור, כמו שכתוב בפרשת בראשית (ב, ז) ויהי האדם לנפש חיה ובתרגום אונקלוס 'לרוח ממללא', וצריך להשגיח על הדיבור היוצא מן הפה שיהיה כראוי, וגם כל אחד צריך להשכיח על דיבורי בני ביתו שיהיו גם דיבורים כראוי.

(נחלת דן)

אני ה' המוציא מקדשכם אתכם מארץ מצרים (כב, לב - לג).

אמר: לפעמים כשאיש הישראלי מכוין את עצמו לדעת מה שעבר עליו ומה שעשה, ומתחרט ומעורר את עצמו מלמטה, על ידי זה זוכה ובא לו אתערותא דלעילא, ואחרי זה בא הבעל דבר ומפילו בעצבות ממה שעבר עליו, ומדמה בעצמו שחלילה אבד תקותו. ונותנת לנו התורה הק' עצה, אני ה' וכו' המוציא אתכם מארץ מצרים, כי במצרים היו ישראל בדיוטא התחתונה, במ"ט שערי טומאה ואני ה' המוציאכם, ויצאת מצרים צריך לזכור בכל יום, כי בכל יום יש בחינת יציאת מצרים על ידי עזרתו יתברך, ולחזק את עצמו כי מה שעבר אין, רק העיקר מהיום ולהלאה לקבל עליו עבדות ה' בחזקה ובאמת, והמלא רחמים ירחם עליו.

(הרה"ק רבי שמואל אליהו מזוואלין זצוק"ל)

הרה"ג יצחק שלמה פייגנבוים שליט"א
מו"צ בקהילת וראש כולל הרבא

גדר מצוות ספירת העומר (ב)

מצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי האם הם מצוה אחת

א. דעת הרמב"ם דהמצוה למנות ימים ושבועות הם מצוה אחת, ודעת רבנו ירוחם שהם שתי מצוות.

הספירה בזמן הזה

ב. בגמרא³ אמר אביי מצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי, ורבנן דבי רב אשי מני יומי ושבועי, אמיר מני יומי ולא שבועי אמר זכר למקדש הוא⁴.

ג. דעת הרמב"ם דהספירה בזמן הזה דאורייתא⁵, דעת רבנו ירוחם דמצוה למימני יומי נוהג בזמן הזה ומצוה למימני שבועי אינו אלא זכר למקדש⁶, דעת שאר ראשונים דהספירה בזמן הזה אינו אלא דרבנן זכר למקדש⁷.

1 זה לשון הרמב"ם בספר המצוות מצוה קכא. היא שצונו לספור מקצירת העומר תשעה וארבעים יום, והוא אמרו יתעלה וספרתם לכם ממחרת השבת וגו' וכו', וכמו שמצות מנין השנים והשמיטה מצוה אחת כמו שבארנו. כן ספירת העומר מצוה אחת וכן מנה אותה כל מי שקדמו מצוה אחת, ולא יטען אמרו (מנחות סו). מצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי ותחשוב שהם שתי מצוות. כי כל חלק וחלק מחלקי מצוה שהיו לה חלקים מצוה לעשות כל חלק ממה, ואמנם היו שתי מצוות אילו אמרו מנין הימים מצוה ומנין שבועות מצוה, והוה מה שלא יעלה למי שלא טעה אותם הדבר כי אתה כשתאמר מצוה לעשות כך וכך הנה לא יתחייב מזה המאמר שהפעולה היא מצוה בפני עצמה, והרי היא הבורה על זה היותו מונים גם כן בכל יללה שהם כל כך שבועות כך וכך ימים ואילו היו השבועות מצוה בפני עצמה לא היינו מסדרין ענינה אלא בליל השבועות והיינו אומרים שתי ברכות על ספירת העומר ועל ספירת שבועי העומר ואין הדברים כן אלא המצוה היא ספירת העומר יומי ושבועי כמו שתקנו עכ"ד.

2 נתיב ד' חלק ה' וז"ל ליל שני של פסח מברכין אקב"ו על ספירת העומר, ותמה הוא שהיה לו לומר על ספירת הימים כי ספירת העומר אינו שום דבר והו"ל לומר על ספירה לעומר, או על ספירת הימים, ועוד למה אין מברכין כן ברכות אחת לימים אחת לימים ואחת לשבועות שהרי ב' מצוות הן, והן נתפסות של יד והפסילן של ראש האדם כן ברכות אפילו לא שח וכו', ונמצא דספירת הימים מן התורה אפילו בזמן הזה, וספירת השבועות בזמן דאיכא עומר והיו מברכין על זה בזמן שצבת המקדש ע"ש ע"ש, וכן נראה מדברי השפת אמת סו. ד"ה בגמרא אמיר מני יומי ולא מני שבועי.

3 מנחות סו.
4 פרי"ש אמיר מני יומי ולא שבועי, אמר הנה מניינא דהשתא לאו חובה הוא דהא ליכא עומר אלא זכר למקדש בעלמא הוא, הלכך בימינו סגי עכ"ל.

5 כ"כ הרמב"ם בפ"ה ממועדים ומוספין הל' כ"ב מצוות עשה לספור שבוע שבחנות וכו', ובהל' כ"ד מצוה זו על כל איש מישאל ובכל מקום ובכל זמן עכ"ד, ובביאור שטתו כתב הר"ן (סוף פסחים כח). דסבירא ליה דרבנן דבי רב אשי דמי יומי ושבועי פליגי אם ספירה ביה"ז דאורייתא ואמיר מני יומי ושבועי ביה"ז דרבנן. והנהגה ג"כ היא לומר על שני שבועי אבל רבנן ס"ל דאורייתא דליפדן מני יומי ומני שבועי, ולהלכה לקפ"ל כאביי דמצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי ע"כ דס"ל דמדאורייתא הוא אם ביה"ז, וכ"כ בסוף משנה שם.

6 וביאור הלכה ס"ה תפ"ט ד"ה לספור כתב הרמב"ם לא יחידהא היא בדתו שגם דקעת רבי ישעיהו כן הוא, עיין בשבילי הלכות ס"ו רל"ד, וכ"ה דעת רבינו בנימין שם, וכ"ה ג"כ דעת הרמב"ם, והוא באור ורוע"ט ש"כ ע"ש בהל' ובשפת אמת מנחות סו. ד"ה אמיר כתב להוכיח דקעת הרמב"ם סודגית הש"ס היא דספירת העומר ביה"ז מדאורייתא

שאלת המיליון!!

כולם מכירים אותי לא כזה, וגם אני בעצמי כבר השתכנעתי שאיני כזה.

ובכן, מסופר על בעל חנות מאפיה ותיק בשכונה שלרוע מזלו ממול לחנותו נפתחה חנות חדשה שגם היא מוכרת מיני מאפה, ולמרבה הצער בחנות החדשה אנשים לא מפסיקים להיכנס ולקנות סחורה, ואילו לחנותו בקושי ומישהו נכנס לקנות משהו.

יום אחד כשכבר בעל המאפייה לא יכל לעמוד במצב הזה שלא נכנסים לחנותו הוא יצא החוצה אל הרחוב וניגש אל אדם אחד שזה עתה יצא מהמאפייה השנייה וחקר אותו לפרש העניין מדוע באמת נכנסת לחנות זו לקנות ולא לחנות שלי.

אדם שרוצה להיות בעניינים למשל בלימוד או כל דבר אחר שקשור לתורה והקושי שלו שהוא אינו שם, איך עושים את הצעד הנכון כדי להצליח הוא דבר הראשון שהוא צריך לעשות זה שייראו אותו, דהיינו, תשאל שאלה פשוטה של הבנה את המג"ש או את הרב מהארוך ותעיין בשאלה של איזה ראשון או איזה אחרון, ובכך אנשים כבר רואים שאתה בעניינים, אתה לומד וכבר יש לך שאלות, על אף שזה היה שאלה פשוטה בהבנה, אבל הסביבה כבר מזהה אותך בתור אחד שאפשר לגשת אליו ולשאל אותו שאלה....

אדם שרוצה להיות בעניינים למשל בלימוד או כל דבר אחר שקשור לתורה והקושי שלו שהוא אינו שם, איך עושים את הצעד הנכון כדי להצליח הוא דבר הראשון שהוא צריך לעשות זה שייראו אותו, דהיינו, תשאל שאלה פשוטה של הבנה את המג"ש או את הראש כולל או את החברותא שליך, לך תביא ספר מהארוך ותעיין בשאלה של איזה ראשון או איזה אחרון, ובכך אנשים כבר רואים שאתה בעניינים, אתה לומד וכבר יש לך שאלות, על אף שזה היה שאלה פשוטה בהבנה, אבל הסביבה כבר מזהה אותך בתור אחד שאפשר לגשת אליו ולשאל אותו שאלה....

ענה לו אותו אדם, כי בחנות שלך הסחורה לא טרייה וחמה, ואילו אצל השני הסחורה תמיד טרייה וחמה אשר ע"כ כמוני עוד רבים מעדיפים להיכנס אליו ולא אליך. שאל אותו בעל החנות ומה אתה מציע לי לעשות בכדי שכן ייכנסו אליי. ענה לו אותו בן אדם, הבעיה שלך היא שמכיוון שלא נכנסים אנשים לקנות אצלך אז אוטומטי אתה לא מחדש סחורה וממילא אנשים לא רוצים לקנות אצלך סחורה לא טרייה, מה שעליך לעשות זה להוריד לתקופה את המחירים, דבר זה יגרום לאנשים להיכנס לחנות ולקנות סחורה וממילא הסחורה תתחדש כל הזמן ותהיה טרייה וחמה, ובכך תחזיר את הלוקוחות באופן אוטומטי אל חנותך, ובמשך הזמן תעלה בהדרגה את המחיר.

כן הדבר, אדם שרוצה להיות בעניינים למשל בלימוד או כל דבר אחר שקשור לתורה והקושי שלו

כידוע המצב בפולין שלפני השואה היה קשה מאוד מבחינה כלכלית, אנשים הסתפקו במועט שבמועט למחייתם, וכך חיו להם התושבים בעניות ובדלות. יום אחד התאספו להם קבוצת אברכים בשבילי במצב הכלכלי, בכדי שיוכלו לשבת וללמוד מתוך שלוות הנפש. לאחר דיונים והעלאת הצעות ופתרונות שונים ומגוונים, העלה רעיון אחד מן האברכים ליסוע ל'ברון רוטשילד' שוודאי אצלו הם יקבלו את העצה הטובה ביותר.

נמנו וגמרו בליבם אברכי השטיבל לשלוח אליו שלושה אברכים ולשטוח בפניו את הענין שלשמו הם באו ולחכות לעצתו, ואכן כך הוה, לאחר נסיעה ממושכת הגיעו קבוצת האברכים אל הברון רוטשילד וטטחו בפניו את הענין שלשמו באו. ענה להם הברון, מה בעצם הבעיה, לוקחים מיליון דולר וקונים אתו קרקע, ובונים עליה דירות ואח"כ מוכרים את הדירות, ומעסיקה כזאת גם נשאר כסף למחייה וגם כסף להשקעה הבאה. ברגע הראשון העלו האברכים מבט של חיך ואושר מהרעיון, אולם לאחר רגע הם העלו את בעייתם החדשה, וכי מהיכן משיגים את המיליון דולר הראשון. השיב להם הברון אכן למי שאין את המיליון הראשון הו בעיה....

ובכן כמה באנו לעסוק? במיליון הראשון באנו לעסוק!

בימים מרוממים וקדושים אלו של ימי תג הפסח ודאי כל אחד זכה לרגשות זכות יותר של קירבת אלוקים, שמחה של מצוה, חן בחלק של סור מער - בביעור החמץ הוא השאור שבעיסה שמעכו, והן בעשה טוב - אכילת מצה המורה על טוהר נפש האדם ללא חימוץ ועירוב חיזוני, על שמחה של מצוה בוריות וזהירות, וללא ספק תוכניות ורצונות טובים בלב כל אחד לזמן החדש שמגיע, זמן קיץ, להתחיל דף חדש בכל מיני עניינים שהוא היה חלש בהם, להשתפר ולהתקדם הלאה.

אך כאן בדיוק הבעיה, כשמגיעים לזמן חדש עם רצון טוב להתקדם ולהצליח, נזכרים בימים אשר אנו רואים את חברינו לספסל הלימודים וישב ולומד בהתלהבות, ואת השני לו כותב בבישרון רב את השיעורים, ומי מדבר על שאר העובדים של הישיבה כל אחד במעלתם הייחודית, ואני אגם אני בא, איך מייצרים את המיליון דולר הראשון, איך אני נכנס לתלם של התמדה, של עבודה, של תפילות בהשתכחות הנפש, הרי

שהוא אינו שם, איך עושים את הצעד הנכון כדי להצליח הוא דבר הראשון שהוא צריך לעשות זה שייראו אותו, דהיינו, תשאל שאלה פשוטה של הבנה את המג"ש או את הרב מהארוך ותעיין בשאלה של איזה ראשון או איזה אחרון, ובכך אנשים כבר רואים שאתה בעניינים, אתה לומד וכבר יש לך שאלות, על אף שזה היה שאלה פשוטה בהבנה, אבל הסביבה כבר מזהה אותך בתור אחד שאפשר לגשת אליו ולשאל אותו שאלה....

אדם שלפחות מגיע בזמן לתפילה ועומד על מקומו, כבר קונה לעצמו שם והסתכלות של הסביבה בתור אחד שיש לו ערך וקשר לתפילה, ואפילו שאין לו עוד רגשות אמיתיים כלל, אבל הסביבה כבר מעריכה את זה, ולמותר לציין שלאחר שיש כבר את המיליון הראשון, ונכנסים איכשהו לתלם, אז הרבה יותר קל להתקדם ולהתעלות במנות ובאכיות כל אחד בעניינו הוא.

כידוע מעשה אבות סימן לבנים, האבות הקדושים ואיתם עימם אבותינו במצרים עברו את כל הניסיונות שבביל לכבוש דרך לבני בניהם בדורות שלאח"כ שיהיה להם בניקל האפשרות לכבוש ולעמוד בניסיונות.

ובכן עברנו ימים קדושים ומרוממים אלו ימי הפסח שעברו עלינו לטובה, ללא ספק שלכל אחד יש תחושת כאב פנימית חבל שימים אלו עברו וקעת אנו חוזרים לששת ימי המעשה, לשגרה והחיים הרגילים עם מעלתם וחסרונותיהם, אבל אל לנו להישבר, אבותינו במצרים יצאו רגע אחד לפני שהיו במ"ט שערי טומאה, וזכו למ"ט שערי קדושה, ולאחמ"כ הם איבדו את דרגתם וע"כ יתנו להם ימי הספירה עד למעמד קבלת התורה שבביל שיעבדו על דברות אלו בכוח עצמם למען יהיה זה קנין נצחי בנפשם.

כן אנו, זכינו לימים נעלים, זכינו לרכוש שאצרות של אמונה בקב"ה, זכינו לראות את עצמינו נגאלים ממצרים ע"י הקב"ה בעצמו, זכינו לראות על היים גילויים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי. בקיצור, את המיליון דולר הראשון קיבלנו ויש לנו אותו בפוטנציאל, ועכשיו מה שנשאר זה כל אחד לעבוד בכוחות עצמו להכניס בחיי היום יום את התחושות האלו שחשנו בימים נעלים אלו ונזכה להגיע לקבלת התורה ראויים יותר לקבלת התורה.

חמדת הלבבות - שבת יקר וגדולה (ב)

שירת החיים משפיעה על כל הברואים

ולא זו בלבד שכשאנו משוררים לפניו יתברך, מעידים אנו על יחודו ואחדותו, אלא שבזה אנו גורמים גם לכל העולם לקבל על עצמם עול מלכותו יתברך ולהודות לשמו. כי האדם נשמתו כלולה מכל העולמות העליונים מהמלאכות השרפים והאופנים, וגופו כלול מכל יסודות העולם הזה ומכל הברואים כולם, וכאשר הוא מרומם את עצמו להשי"ת ומשריש את האמונה בעצמו, ממילא מעלה הוא עמו את כל העולם הכלול בגופו ובנפשו, וכולם דבקים ובטלים אליו יתברך.

והלא זהו התכלית הבסיסית במהותו של יום השבת. (הרוצה לרוות את צימאון נשמתו מנהר היוצא מעדן, יעין בספה"ק 'סידורו של שבת' שורש ה' ענף ה', שם באר את כל הענין הנזכר, שהאדם בהתרוממותו, מרומם את כל הבריאה עמו, באריכות נפלאה כדרכו בקודש, ומבאר לפרטי פרטים, עיי"ש ותמצא את שאהבה נפשך).

דביקות, לא בשמיים היא

גם הענין השני שכתבנו בביאור מהות עבודת יום השבת, שהוא לדבק את נשמותינו ליוצרינו בדביקות אמיתית, גם היא נעשית בעיקר על ידי שירות ותשבחות, וכל דיהם מתרוממות נפשותנו אל השי"ת. וכל דיהם בעל ה'תניא' זי"ע, שבאמת מי שמבין וטעם פעם תפילה אמיתית, יודע שהיא מצוה דאורייתא ממש. כיון שעל ידי הפסוקי דזמרה וסידור שבחיו של מקום בהתבוננות ובכוונת הלב, מגיע האדם לידי אהבה ויראה אמיתית שהן מצוות עשה מדאורייתא, ומצוות אהבת ד' "היא מיסוד התורה ושרשה ומקור לכל רמ"ח מצוות עשה". ובספר "הכוזרי" כתב על ענין התפילה "היא מעמד להדבק בענין האלוהי". ובאמת הלא ב'שולחן ערוך' סי' צ"ח כבר פסק שחסידי הראשונים היו מתבודדים ומכוונים בתפילתם, עד שהיו מגיעים להתפשטות הגשמיות ולהתגברות כח השכלי, עד שהיו מגיעים קרוב למעלת הנבואה. דהיינו, ההתגלות האלוהית בנפש האדם מתגלה בשעת התפילה, אם יתפלל האדם כדבעי בהתבוננות הדעת והמחשבה.

אין הכוונה שצריך להתבונן בדברים עמוקים בשעת התפילה, אלא פירוש המילות בפשטות ובשמחה (כן הורה אד"ש לכמה מבחורי אנ"ש), היא היא, ההתבוננות האמיתית בגדולת ד', אשר כל ענין הפסוקי דזמרה סובבים והולכים על גדולת השי"ת ונפלאותיו אשר עשה, והם מרוממים אותו לדביקות אמיתית. ומקובל בשם צדיקים, שמפירוש המילות הפשוט, ניתן להגיע להתפשטות הגשמיות, והסמיכו לכך שלשון "פשטות" נופל על לשון "התפשטות". אכן, מתפילה כדבעי בכוונת הלב ובחמימות והתלהבות, יכול האדם במעט השקעה להגיע להשגת קרבת השי"ת.

הבורא מעיד על עצמו

בחב"ד מספרים על יהודי, מאותם יהודים ענקי הרוח, חסידים של מעלה שעבדו את בוראם במסירות נפש בלא שייכות כל שהיא למשהו מן המשהו מהעולם הזה, אשר כדוגמתם היו פזורים מאות ואלפים חסידים

בדורות עברו בכל רחבי אירופה של מעלה, ושמו ר' חאטש'ע.

ר' חאטש'ע הלז, כחסיד חב"ד נאמן, היה מתפלל כל יום באריכות עצומה, שעות על גבי שעות של יגיעת המח והעמקת הדעת בתיבות התפילה, כפי שדרשו צדיקי בית חב"ד לדורותיהם, וכפי שהתנו לחסידיהם את דרכם ושיטתם בעבודת התפילה. באותו בית כנסת שם היה ר' חאטש'ע מתפלל יום יום בפנינו הקבועה במשך שעות ארוכות, ישב גם בקביעות בחור צעיר שישב בפנינו הוא, והגה בתורה הקדושה ברציפות ביגיעה ובהתמדה, בקדושה ובטהרה. והיו ישובים שניהם זה בזווית זו וזה בזווית זו, זה מתפלל בדביקות ובהתפשטות הגשמיות וזה יושב ולומד.

יום אחד, בסיימו את עבודת התפילה, ניגש ר' חאטש'ע אל החבור ושאל אותו: "אמור לי בחור יקר, מי אמר לך שיש בורא לעולם?" החבור שתק בהלם ובהתמדה, כשהוא חושב לעצמו "השם ירחם. יהודי עם זקן לבן, מתפלל בכזו דביקות, וכאלה שאלות... רחמנא ליצלן..."

ר' חאטש'ע לא הניח לו לתהות יותר מדי ותיכף אמר לו: "שמע נא בחור יקר, אומר לך מהיכן אני יודע שיש בורא לעולם. ראשית כך אמר לי אבי ששמע מאביו, ואביו מאביו, עד אבות אבות אבותינו שעמדו רגליהם על הר סיני וראו בעיניהם בראה חושית גמורה, כי ד' הוא האלוהים שמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד.

ושנית, דער באשעפער איז געקומען צו מיר היינט ביים דאווענען, און האט מיר גזאגט: 'חאטש'ע, איך בין פארהאן' (הבורא יתברך בא אלי היום בתפילה ואמר לי: חאטש'ע, אני קיים!)

זוהי תפילה אמיתית המדבקת את היהודי אל יוצרו, וממלאת את ליבו ברגש עז של אמונה ברורה, של אהבת ד' ויראתו, ושל "ואני קרבת אלוקים לי טוב", בתפילה ראויה יכול האדם להגיע לאמונה חושית בבחינת נבואה, כפי שכבר הובאו לעיל דברי השולחן ערוך.

הרגשת החסידים, בפסוקי דזמרה

אין אנו אומרים שאנו יכולים בבת אחת לעלות אל דרגות כאלו בשעת התפילה, פשיטא שעדין רחוקים אנו מרחק רב ועצום מזה, אך לפחות יודעים אנו איך צריכה התפילה להראות, וביכולתנו ע"י תפילה כדבעי בכוונה ובשפיכת הלב ובמסירות נפש, במקום שאנו נמצאים בו, להגיע לפחות לנגיעה כל שהיא בתפילה אמיתית ופנימית. כי כלל גדול כתבו בספה"ק, כי כל ענין ומדרגה בעבודת ד' שייך לכל יהודי באשר הוא שם, לפחות בבחינת עקביים דעקביים. ובאמצעות עבודה עקבית, בעקשנות דקדושה בעבודת התפילה, נצליח בעז"ה להעלות את תפילותינו יותר ויותר במשך כל ימי חיינו. עד שנגיע למדרגה שאותה ד' אלוהינו דורש מעמנו.

על כל פנים, על ידי התפילות בשבת קודש מגיעים אנו לתועלת האמיתית והפנימית של שבת קודש, להתענג על ד' וליהנות מזיו שכינתו.

לא פלא שכתב רביה"ק ה"דברי ישראל" זי"ע, "כי הרגשת קדושת שבת נתחלף בסוגי בני אדם, פשוטי העם העיקר הרגשת קדושת שבת להתפעל עי"ז בשעה שאומרים הפיוטים של שבת. ובחסידיים עיקר הרגשה הוא בשעה שאומרים פסוקי דזמרה. אבל בצדיקים העיקר הרגשת קדושת שבת הוא בשעת אכילה בסעודת שבת" עכ"לשה"ק, הרי לך מפורש יוצא ממרן רבינו הס"ק, שעיקר ההרגש של קדושת שבת לאנשים כערכינו - שצדיקים איננו מתיימרים להיות - הוא בעת תפילת השבת. אם בפסוקי דזמרה או בפיוטים של שבת, כמו "האדרת והאמונה", "נשמת כל חי", "קל אדון", שם הוא המקום שבידינו להשיג את קדושת השבת.

ובחרת בחי החיים

הרה"ק מקאמרנא זי"ע בספרו 'היכל הברכה', מביא סיפור שסיפר הרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זי"ע לרבו המובהק הרה"ק רבי צבי הירש מזידיטשוב זי"ע, וכה סיפר: פעם אחת הלכתי להתעסק בפדיון שבויים כמנהגי מימים ימימה כדי לדבר עם הפריץ שאסר את היהודים, הייתי צריך לעבור דרך מטבח ביתו, ובמטבח התבשל על האש סיר שבתוכו תבשיל מיוחד, שהיה שווה שמונה מאות זהובים. לא לחינם היה התבשיל יקר כל כך, כי ריחו המשובח נדף למרחקים, והעיד כמה עדים על טעמו הערב לחיך.

בהיותי שרוי באותו יום בתענית, - המשך הרה"ק רבי משה לייב מסאסוב בסיפורו - הכה ריח התבשיל באפי, עד שאחזני הבולמוס. כידוע, שהאחוזו בולמוס, מסוכן הוא למות באם לא יאכל מן התבשיל, ומאכילים אותו אפילו נבילה ביום הכיפורים, כי הוא פיקוח נפש ממש. ומה הנך חושב עשה משה לייב - שאל הרה"ק את ה'עטרת צבי' מזידיטשוב - משה לייב נזכר ב'נשמת', ותיכף פרח והתבטל ממנו כל הבולמוס כלא היה.

איננו מתיימרים להגיע לנשמת של הרבי ר' משה לייב זי"ע, אבל ב'נשמת' שלנו, אם נשקיע כדבעי, נוכל גם אנו לזכות למשהו מן המשהו מטעם נפלא זה. להשיג אהבת ד', הוא תענוג כל התענוגים עין לא ראתה, ובשבת הוא הזמן שאפשר להשיג בו אהבת ד'.

הן כבר הבאנו שכתב בסה"ק 'בני יששכר', כי שבת היא בגימטריא בדיוק - אהב"ה בכ"ל ל"ב, אהב"ה בכ"ל נפ"ש, אהב"ה בכ"ל מא"ד. והוסיף: "הענין על פי מש"כ בזה"ק, שבת איהו כללא דאורייתא, והנה כלל התורה הוא לדבקה בו יתברך שמו, ולמסור לבו ונפשו ומאודו בעבור אהבתו, על כן שבת בגימטריא כנ"ל, הוא אשר אמרנו "להתעדן באהבך וביראתך".

תחפש את שאהבה נפשך

מה נאמר ומה נדבר, היה מן הראוי לנסות לעבור על כל מזמור ומזמור בתפילה, על כל קטע ועל כל פיוט, ולנסות ללקט מפי ספרים וסופרים, דברי התעוררות ודרכים איך לרומם את נשמותינו בתפילה, אך אם

נעשה כך, ראשית כל, יתארכו המאמרים יותר מדאי, ואין מקומם במסגרת מצומצמת זו, ובפרט שהיום נדפסו סידורים רבים המלאים מן זן, מלוקטים מחו"ל הקדושים, ממדרשים, מזה"ק, ומספרים הקדושים ('יסוד ושרש העבודה', 'אור החיים' הקדוש, 'רש"י' 'תפארת שלמה' ועוד ועוד), והדברים שמחים ומאירים ומעוררים את הלב, והרי הם מונחים בקרן זווית, כל הרוצה ליטול, יבוא ויטול.

ובמסגרת זו לא נכנס לבאר דרכי העבודה ודרכי התעוררות הלב בתפילה כי נצרך לזה מאמר נפרד [והרה"ח ר' שמואל קרמלובסקי מבאר במדורו תמידים כסדרן יסודות גדולים ונכבדים בדרכי התעוררות הלב, והרוצה יעין בדבריו וימצא נחת].

ועוד יש לדעת שבמדה מסוימת בדרכי התעוררות הלב אין אדם דומה לרעהו, וכשם שאין פרצופיהם שווים כך אין דעותיהם שוות, אחד מתעורר מדברים עמוקים מאד, ואחד מדברים פשוטים בתכלית, והשלישי דרושים לו דיבורים עמוקים אך לא עמוקים מדאי, אחד מתעורר מאריכות, ואחד מעוניין בדברים קצרים ותמציתיים, אחד מקבל התעוררות כשמסבירים לו קצת מהמשמעות הפנימית שיש למזמור או לפיוט זה, והשני דווקא מידיעת הדברים שאפשר לזכות אליהם על ידי קטע זה בתפילה, ועוד ועוד עניינים רבים.

כללו של דבר, קשה עד בלתי אפשרי להראות ולהתוות דרך להתעוררות הלב, כך וכך תכוון, כך וכך תחשוב, כאן תתבונן באופן זה, שם תתבונן באופן זה, כי כל אחד הוא אחרת, וגם אצל אותו אדם, כל יום הוא אחר וכל שעה היא אחרת. העיקר הוא להתדבק בהשי"ת על ידי התפילה. אם זה באמירת "וכוף את יצרנו להשתעבד לך", שהרה"ק מלעכוויטש היה חוזר על כך שעתים תמימות, אם זה בסידור שבחו של מקום במזמורי "השמים מספרים" וכו', אם ב'נשמת', שהקוברינער אמר, שאינו מבין איך אברך אינו מגיע לכלות הנפש בנשמת כל חי, או בקל אדון, שצדיקים היו אומרים "קל אדון איז א תירוף אויף אלע קושיות", אם ב"אהבה רבה", שאיתא ב'שפת אמת', אהבת השי"ת המתגלה לכלל ישראל בשבת אינה בגדרי העולם כלל, ולכן בשבת אומרים 'אהבה רבה' ולא 'אהבת עולם', וידוע שה'תולדות' מביא מרבו הבעש"ט הק', שגילו לו מן השמים סיבת אריכות הגלות, מפני שאין מאריכים ב'אהבה רבה',

ואם זה במסירות נפש אמיתית מאהבת ד' בקריאת שמע או בתפילת שמו"ע, שהיא כמדבר אל המלך בהיכלו פנים בפנים ממש, ובכל קטע אחר בתפילה שהאדם מדבק את נפשו ליוצרו וקונו, אשר למטרה ולתכלית זו ברא הקב"ה בעולמו את המציאות הנקראת "שבת קודש".

נזכה שתקייים בנו תפילתו של הרר"א מליזענסק זי"ע: "בעת שאנחנו עומדים בתפילה לפניך... תהא מחשבנתו דבוקה וזה צלולה וברורה וחזקה באמת ובלבב שלם כרצונך הטוב עמנו, ותעורר לבבנו ולבב כל ישראל עמך ליחדך באמת ובאהבה, לעבדך עבודה הישרה והמקובלת לפני כסא כבודך" אמן ואמן.

בדרך שתלך, יוליכו אותך.

ושואף להשתחרר מכללי הרגליו הרעים, ומדמיין את עצמו, איך ע"י הלימוד תורה הקדושה, הוא כבר יצא מנטיית היצר שמושך אותו להיפך מן הקדושה, ואז באמת אש התורה מצרפת אותו ומזככת אותו, עד שיבא לאותו מעלה שאליה רצה והשתוקק.

דע לאן אתה הולך בלימוד

ובשפ"א בליקוטים פרשת תרומה ד"ה כי לקח טוב, כתב ז"ל הנראה כי בא להגיד שהתורה נקרא לקח טוב, על ידי שהוא מקח הצריך תמיד לקיחה מחדש, והוא סתום, וכפי הלקיחה של האדם כן נתגלית לו התורה, כמו שאמר בזוה"ק שמגלת אפנהא וכו'. ובהמשך דבריו מבואר שהלקיחה שצריך בכל פעם מחדש, כולל ב' דברים. א. הלימוד בעמל ובפרט של תורה שבע"פ, והיא נקראת פנימיות שהרי היתה גנוזה בתוך תיבות תורה שבכתב. והוציאו אותה וגילו אותה, ב. הרצון והנדיבות לבא אל הקב"ה, ובדבור שאחריו כתב, כי התורה ניתנה לכל אחד מישראל כפי לקיחתו.

ונשאלתי מכמה אנשים והם טענו, שמי שאינו מכין כלום, הרי מעלתו גדולה יותר והוא זוכה למעלות הגדולות ביותר, ולדעתם מה שכתב הרמב"ן כוונתו שמי שמכין לדרגה נמוכה אכן לא יזכה ליותר מזה, אך מי שאינו מכין כלום הרי הכל בכלל.

והנה יש צדק בדבריהם, אך אין בזה כל כך תועלת, כי כבר ביארנו שאין הכוונה מחשבה בלבד, אלא ג"כ הסכמה וקבלת עול ללכת באותו דרך, וכונתו הוא שאע"פ שעשכ"ו אין אני יכול לפעול בנפשי לקבל עול כזה. אך הוא לומד כדי שיע"י התורה יזדכך גופו, ויטהר נפשו, ויהיה לבו נקי וזך, וילך בדרך הטובה ההיא, וא"כ מי שמכין באופן כללי לקדושת התורה, אם אכן מקבל ע"ע עבודת עבד, ולעשות כל מה שידע שהוא רצון הש"ת, בלא עיכוב ובלא עצלות הנה מעלה זו עצומה היא, ובדאי התורה תביא אותו לזה, אך אם כוונתו שתאיר עליו אור התורה, ואז הוא יחליט איך לעשות ומה לעשות נמצא שאין כאן קבלת עול, וכל מה שיבא אליו יתכן שיאמר בנפשו, לא בזה אני חפץ, ואז אכן מגיע אליו הרבה רעיונות והרבה מחשבות, אבל לא זיכך את גופו שיוכל לעשות בפועל. ועל כן הטוב ביותר והמובחר, שיצייר לעצמו מטרה ברורה ושעבד עצמו לבא אליה, ואז ביום חג השבועות בזמן קבלת התורה, יזכה שתקבע ותתקע בלבו.

וכן אמרו בגמ' על שנים שאכלו פסחיהם, זה כיון לשם מצוה ונאמר עליו צדיקים ילכו בהם, וחבירו כיון לאכילה גסה, ומסקנת הגמ' שאין לקרותו פושע, ורק אינו מקיים מצוה הנה המובחר, אבל המעייץ בצדק, בודאי יודה, שאותו אחד שאכל לשם אכילה גסה, לא התקדש כ"כ כמו זה שאכל לשם מצוה, ובדאי שבבשר הפסח ישנו קדושה גדולה ועצומה, אלא שזה שכיון למצוה, הוציא לפועל את הקדושה, והוא מעדת אתו ומחזקת את כח אמונתו ויצאתו לחירות, וחבירו שלא עשה כן, הנה הפסיד לעצמו, רק בזה שנמנע מלכוין לשם מצוה.

חותך חיים כערך המבקש

וכתב הרמב"ן בפירושו על התורה, פרשת אחרי על הפסוק את משפטי תעשו, אשר יעשה אותם האדם וחי בהם, וז"ל ודע כי חיי האדם במצוות כפי הכנתו להם כי העושה המצוות שלא לשמן על מנת לקבל פרס, יחיה בהם בעוה"ז ימים רבים בעושר וכבוד, וכו'. וכן אותם אשר הם מתעסקין במצוות על מנת לזכות בהם לעולם הבא, שהם העובדים ביראה, זוכים ככוונתם להנצל ממשפטי הרשעים ונפשם בטוב תלין, ואח"כ מפרט שם דרגה של העובד מאהבה אבל מחובר גם לעוה"ז. וכתב עליהם שיזכו לחיים טובים כמנהג העולם, וגם לעוה"ב זכותם שלמה, וממשיגים לדרגה רביעית, אלו שפורשים במחשבתם מן העוה"ז וכל מחשבתם וכוונתם בבוראם בלבד, הם יחיו לעד בגופן ונפשם וכמו שידוע מאליהו הנביא, וסיים בסוף, ולכן יאמרו הכתובים בשכר המצוות למען יאריכו ימך, למען תחיה, והארכת ימים, כי הלשון יכלול מיני החיים כלם, כפי הראוי לכל אחד.

המנוע - אש התורה

וחשוב לציין, שכוננה זו, אינה כוונה בעלמא, ולא מספיק שיאמר ויוסיף בתפלה שקודם הלימוד, הריני לומד כדי שאבוא לידי לימוד לשמה. אלא צריך שיחשוב ויתבונן מהו הלימוד לשמה, ועוד יתבונן מה מחייב אותו הלימוד לשמה, שהרי בלא שום ספק, מי שלומד כדי לעשות נחת לשי"ת הרי אם מזדמן לו איזה תענוג, אינו מספיק מלעבוד את השי"ת והולך לעסוק בהנאת עצמו, וגם כאשר מגיע תוך הלימוד, לאיזה דבר שיודע בנפשו שאינו מקפיד עליו, הוא לומד ומשנן את ההלכות עד שיפנים בעצמו את חיובו, ופועל בנפשו לשנות את מעשיו, וכיון שכך, הלימוד כדי לבא לשמה, כולל שרוצה להכניע את יצרו הרע

הכל הולך אל המטרה

אחר שדברנו בשבוע שעבר על גודל הנחיצות והחשיבות, שידע אדם מהו הדבר שרוצה לזכות, ע"י הכנתו או ע"י מעשה המצוות שלו וע"י התורה שלומד, כי שערי הקדושה נפתחים, לפי המפתחות שבהם השתמשו לפתוח, ולכן מה שאין בדעתו להגיע לשם, אינו מן הדין שיבא אליו, יש לדעת, שכמו שכלל זה שייך לגבי הדרגה הרוחנית, שמתבטאת במעשה, וכמו שהרחבנו לתת דוגמאות, אם בעיון או בבקיאיות, ואם בהתמדה או בהעמקה, כך הענין הוא גם בשאר עניני הקדושה והאור שמקבלים ע"י התורה ומצוות.

ולדוגמא, מה שאמרו בגמרא, לעולם ילמוד אדם תורה ואפי' שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה. והנה עינינו רואות, הרבה אנשים שלומדים תורה ואינם מגיעים ללמוד לשמה, וישנם התמהים על כך איך יתכן, אבל האמת יורה דרכו, שאם מטרתו של האדם ללמוד כדי לבא ללימוד לשמה, אלא שעדיין אין בכחו, להפקיר את רצונותיו, ולהשליך את עצמו לצאת מן סדר הטבע האנושי, ולעשות את מעשיו רק לעשות נחת רוח להש"ת, ולכן סומך על עצת הגמרא, שילמד אף שלא לשמה, ויודע שקדושת התורה תפעפע בו, ותזכך אותו, ותנקה את לבו מתאוות החומר, ותעדן את גופו, שיהיה נכנע לרצון נשמתו, הנה כיון שזו כוונתו, אכן התורה תביאהו לזה.

כמה שתבקש כך תקבל

כי התורה באמת כוללת כל הטובות וכל ההשפעות וכל הקדושות ונתן הקב"ה את מפתח השפעת הקדושה בעולם בידי בניו עם ישראל, וכמו שלגבי עצם לימוד התורה, כולם יודעים ומסכימים, שהתורה נתונה ומונחת במקומה, ומי שמעיר את עצמו וניגש ללמוד, הרי שכרו איתו, וגרם קדושה לו עצמו ולסובבים אותו, בעוה"ז ובעוה"ב. ומי שנמנע ולא למד, הוא גרם את ההפסד לעצמו, כי גזר הקב"ה שהבחירה נתונה בידינו, כך ובאותו אופן גם לגבי איכות ועוצם הקדושה, מי שמכין לקדושה גבוהה, הוי בכונתו גורם שאותה קדושה שכיון לבו אליה, נוסף בה חיות והיא משפיעה את אורה לעולם הגשמי לזכך אותו, ובפרט את העוסק בתורה, ומי שמכין לקדושה נמוכה, ונמנע מלשעבד לבו ליותר מזה, הרי הקדושה נשאר תמונה ומוצפנת במקומה, ואינה מתפשטת, והבחירה נתונה וכל אחד עושה כדעתו וכרצונו, ומקבל גמול לפי מעשיו.

שהשמחה במעונם

הבה"ח מתתיהו טורש הי"ו בתשס"ט

לאירוסי

הרה"ח עזרא טורש הי"ו בתשס"ט

הרה"ח ידידיה קרימלובסקי הי"ו בני ברק

לאירוסי הילדים

הרה"ח משה דוד קרימלובסקי שליט"א בני ברק

לאירוסי הנכדה

הגה"ח דוד צבי שלינגר שליט"א בני ברק

להולדת הנכדים

בכל עת ובכל זמן תורמים למען קופת הקהילה

עזרו אתו ואתננו להיולול דובי שמעון בר יוחאי

מעמד ההדלקה

באתרא קדישא מירון

יתקיים א"ח ביום ל"ג בעומר

(יום המישי י"ח אייר)

בין השעות 4:00 אחה"צ ל - 7:30 בערב

(פריטים על השעה והמיקום המדויקים יתפרסמו בהמשך)

עקב חשיבות הרבים

הן בירכי הנשים למירון והן בזמני ומיקום החוליקה משנים עברו הציבור נקרא לעקוב אחרי המועדות וכן במערכת קול מודיעין

אשרינו מה טוב חלקינו בהיולול דבר יוחאי

תודותינו וברכותינו נתונות לאלו שנדבו הוצאת הגליון

לע"נ מרת הניה מרים ב"ר ישראל אריה לייב ע"ה קמפינסקי נלב"ע י' ניסן תשפ"ב הונצח ע"י משפ' קמפינסקי הי"ו	לע"נ מרת רעיה רייציל ב"ר ירחמיאל משה ע"ה הרשלה נלב"ע ו' אייר הונצח ע"י בנה הר"ר יעקב הי"ו	לע"נ מרת טשארנא הענא ב"ר אברהם שלמה ע"ה גולדנברג נלב"ע ה' אייר הונצח ע"י בנה הרה"ח ישראל יצחק הי"ו
לע"נ הרה"ח ר' דוד ב"ר משה ז"ל רוסוף נלב"ע ו' סיון תשפ"א נתרם ע"י בנו הרה"ח אברהם הלל הי"ו	לע"נ הרה"ר שמחה צבי ב"ר שלום ז"ל פיק נלב"ע י"ב אייר תשפ"א הונצח ע"י בנו הרה"ח שלמה שליט"א	לע"נ הרה"ח שמאי אברהם ב"ר דוד לייזר ז"ל הוכברג נלב"ע ה' אייר הונצח ע"י חתנו הרה"ח ישראל יצחק גולדנברג הי"ו